

Konczek József

A BÉKÁRÓL VALÓ MESE

Látta a béka, hogy olasz marhakereskedő alkuszik egy szépen fejlett ökörre a vadvirágos májusi réten, a frissen csörgedező patakocska mellett. Az ökör békésen legelészett, gazdája pedig büszkén mutogatta a marhakereskedőnek, mekkora hasa, micsoda jó vastag húsa, milyen merészen ívelő, szép szarva van.

Közelebb mentek. A kereskedő elégedetten lapogatta meg az ökör hasát. A virgonc béka úgy elámult a jeleneten, hogy még brekenni is elfelejtett. Már jó régóta figyelte a jámbor ökröt. Valahányszor felbukkant zöld levélboltozatos, tavirózsa-labirintusos, ékes víz alatti otthonából, el nem mulasztotta volna gúnyolni azt a barom, marha nagy ökröt.

– Ni, hogy csapkodja farkával a legyeket, ahelyett, hogy sorban bekapkodná őket! – rittyentette el magát a béka. S most, hogy az ökröt dicséző szavakat hallotta, a tenyérlapogatások hangját hallotta, elöntötte a harag:

– Nekem is van ám akkora hasam, hé! – És jó nagy levegőt véve felfújta magát. Dagadt-dagadt a béka hasa, de bizony még kellett pár nagy lélegzetvétel, hogy feltűnjék a parton állóknak. No, még egy kicsit, no, még egy kicsit! Már majdnem szétduzzant.

De azok rá sem pipáltak. Nagyon el voltak foglalva a kamionnal, ahogyan a sofőr odatolatott a kis patak mellé. Ott irányították a kamiont, hogy forduljon, ne forduljon, mint forduljon, mint ne forduljon... S a békának úgy tűnt, hogy a nagy szarvú, óriás hasú ökör büszkén lépdel felfelé a rámpán. No, még egy nagyot szippantott a béka a levegőből. Most már tényleg akkora volt, hogy már-már lehagyta az ökröt is.

– Ide figyelj, te hülye béka – fordult hátra nyugodtan, szomorúan az ökör. – Majd akkor fújd föl magad, ha francia kereskedő jön. Az olaszok nem esznek békát.

(*Napút, 2005/1.*)